

SEVMekten KORKUYORUM

*Senden sadece sevgini
ve bana inanmanı istemiştim...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAY
YILDIZ

SEVMEKTEN KORKUYORUM

Ahmed Günbay Yıldız

Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 1450
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 60

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

KAPAK FOTOĞRAFI

Dirk Wustenhagen / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Mart 2006, İstanbul

16. BASKI

Mayıs 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-263-367-4

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BÖLÜM I

Yollar...

Bir şeyler fısıldamışlardı kulağına. Yola çıkma vakti yaklaştıkça heyecanı artıyordu.

Evden ilk ayrılışı olacaktı bu. İlk kez girecekti dağlar, sılayla gurbetin arasına.

Mesafeler bunaltacaktı düşüncelerini. Sılaya dönüşün düşünceleri saracaktı içini bundan böyle... Fırak duyguları körükleyecekti hasretin ateşini.

Annesi, babası, kendisini gölgesi gibi takip eden kardeşi ve akrabaları... Aşına yüzler, hayallerindeki fotoğraf karelerinde sıkışıp kalacaklardı uzun zaman.

Toy bir yürekti yolculuğa hazırlanan...

Deneme uçuşları yapan çaylak kuşların ürpertisini andırıyordu bakışları. Kanat çırpışları ürkekti bu yüzden.

Yalnızlığı kuşanacak, çilelere göğüs gerecekti. Kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenecekti.

Destekçilerinden uzak... Yol gösterenlerinden ayrı...

Hayatın handikaplarını, girdaplarını, fırtınalarını, hatta kasırgalarını ve sevinçlerini tek başına yaşayacaktı. Kendi göbeğini kendi kesecekti.

Hasret yüklü, çile yüklü, umut yüklü bir yolculuktu hazırlığını yaptığı... Nefesi kesilecek kadar heyecanlıydı bu yüzden. Kalbi, uysal atışlarındaki ritmini çoktan kaybetmişti bile.

Bir de!

Evet, bir de!

Belki de en önemlisi!

En zoruna gideni!

Öyle birini bırakıyordu ki ardında...

Düşündükçe vehmin karmaşık çizgileri anlaşılabilir oluyordu suratında. Henüz özümsemeyi başaramadığı, gizemini bir türlü çözemediği, büyüye benzer duyguları vardı gönlünün.

Sevda mıydı bu? Taşları yerli yerine oturtamıyordu ne yapsa.

Daha şekillenmemişti anlaşılabilir, esintilerin peşindeki duyguları...

Liseyi bu yıl bitirmişti. Üniversite sınavının sonuçları açıklanıncaya kadar geçen anlar belki de ömrünün en heyecanlı kesitleriydi. Olumlu ya da olumsuz... Her şeyi bu netice belirleyecekti. Sınavı kaybetse, çok fazla üzülmecekti belki de.

Saat sabahın dördünü gösteriyordu. Birazdan ağaracaktı tan yeri. Ahşap evin, cumbalı balkonundan ilçeyi seyretmişti. Şimdiden gurbetin acısı çökmüştü yüreğine.

Uyku ne ki?! Bir sürü soru üşüşmüştü zihnine. Oldum olası çok soru sorardı. Aslında kimsenin cevabını bilmediği sorulardı bunlar. Kimsenin, tarafında ittifak edemediği mefhumları tanımlamanın peşine düşerdi beyhude yere. Yine böyle bir çaba içindeydi zihni. Bugüne kadar anlamını bulamadığı mefhumlar bir bir düşüyordu aklına işte.

“Sevda” neydi? Herkesin diline doladığı fakat kalbinde duyamadığı “Aşk” neydi?

Bir oyun mu? Arzuların dürtüsündeki sorumsuzluk mu? Havaî bir arının, bal özü almak için bir çiçekten diğerine konup göçüşü mü?

Ya “Sevgili?”

Sevdiği tüm insanlar geliverdi gözünün önüne; annesi, babası, kardeşleri. Sevgiliye duyulan derin hissi, onlara duyduğu sevgiye benzetemedi yine de. Sonunda sevgiliyi ayrı bir yere oturttu gönül dünyasında.

Peki ya “Sevgi?”

Annesinin hizmetleri, çilesi geldi aklına. Babasının geçim uğruna çırpınışları...

Yoksa duyulan derin bir vefa borcu muydu sevgi?

Ya “Hayat” neydi?

O bir muhal mi?

Şafak sökmek üzereyken bakışlarını ufka doğru çevirdi. İçeriye geçip yatağına uzandı ve odanın tavanına dikti gözlerini bu kez.

Derin hayallere daldı yeniden. Başu dönüşü uzandığı yerde sarhoşmuşçasına. Hayatı tanımaya adım attığı günlerdeki merakı hâkim oluyordu beynine.

“Sadece bazı ihtiyaçları gidermek miydi hayatın anlamı?”

Yemek, içmek, giyinmek ve kazanma hislerinden başka; kan bağı, saygı, itaat ve insan fitratının vazgeçilmezleri... Yaratıcı'yı arayış! Yahut, gizli bir sevdaya düşüşü yüreğin! Kendisini bilmeye başladığında insan, varlığının sebebini araştırmaya başlar. Belki de insanın ilk sorusudur bu kendisine:

“Ben kimim?”

Birinin cevabını bulamadan daha, bir yeni soru gelip takılıyordu aklına.

“Günah!” neydi, niçindi?

En sık duyduğu kavramlardan biriydi bu:

“Günah!”

Sonra “Cennet” sonra “Cehennem” “Ayıp” “Helal” “Haram” ve “Allah”...

“Allah!?”

“Aşk!?”

“Sevda!?”

Baharda toprağın uyanışı, yeryüzünün ziynetlerini takışı... Gece ve gündüz... Yüreğinde başlayan taze uyanışlar...

Hayat kitabını okumasını isteyen kavramlar, düşüncelerinde belirginleştikçe yeni ufuklar açılıyordu önünde.

Arayışları ve sorularıyla sarılmıştı hayata. İlk, kendini tanıyabilmek için derinleştirmişti düşüncelerini. Merakları doğrultusunda izahları yetersiz kalınca, kitaplar vermişlerdi ona okuması için. Önce, “maneviyat” kavramının derinliklerine inmeye çalışmıştı.

Cami, bakkallarına çok yakındı. Yaşlı imamla tanıştırmıştı babası onu. Değişmez talebelerinden biri olmuştu sonunda imamın. Sorular, cevaplar ve kitaplarla yürümüştü meraklarının açtığı yolda.

Sonra “Evlilik” düşmüştü aklına.

Bunu soramamıştı kimseye.

Uzandığı yerde derinleşip gidiyordu düşünceleri. Başa dönmüştü birden; bulûğ çağı sonrasına... Merak ettiklerinin başını çekmeye başlamıştı “Evlilik” o günlerde. Oysa küçüktü daha... Karşısına seveceği birisi çıkmamıştı. Hayatın kaçınıl-

maz bir gerçeğiydi madem, inancı ve başka sorumluluklarının arasında bu da olmalıydı.

Merakı devleşmişti o günlerde hülyalarında.

“Kimdi o?”

“Kimdi evleneceği kız?”

“Nasıl bir mantık, nasıl bir mizaçtaydı?”

“Anlaşabilecek miydi onunla?”

Babasıyla, annesini düşünmüştü. Uyumlu bir çiftti onlar. Birbirlerine karşı davranışları, bakışlarındaki ahenk, dayanışmaları...

İyi bir çift olabilmek için eşini bulmalıydı o da. Ama nerede ve ne zaman çıkacaktı o kız karşısına?

Akrabalarının, arkadaşlarının arasında aramıştı onu önce. Hayret! İçlerinde yoktu böylesi. Gönül sarayı boştu şimdilik ve kimseyi yakıştıramıyordu ne yapsa oraya.

Gönlünün aradığını bulamayınca, o anne ve babasından dinlediği, hocasından sorduğu ve kitaplardan okuyarak pekiştirdiği manevî duygularından yola çıkarak kararını almıştı sonunda... İleride eşi olacak kızı görmek için istihareye yatacaktı. Önce namazını kılmış sonra dua etmek için ellerini Yaradan'ına açmıştı;

“Allah'ım nasıl bir yüz? Kim o?”

Bana kimi yazdıysan onu şimdiden rüyamda göster!”

Merak işte... Dem tutmuştu düşüncesinde.

Lakin biraz karmaşıktı her şey.

“Sahi sevda neydi?!”

* * *

Nevruz...

Dağın zirvesine kar beyazı hâkimdi. Yamaçlarına doğru inildikçe yeşille beyaz birbirine karışıyor, eteklerinde ise çoktan uyanmış olan toprak, baharı müjdelercesine rengârenk görüntüsüyle göz alıyordu.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, bugün ilçe bir hayli hareketliydi. Âdeta bir göç telaşına kaptırmıştı kendisini herkes. İlçenin kuzeydoğu yakasına doğru çekiliyordu ahali. Konvoy oluşmuştu yollarda... Otobüsler, taksiler, minibüsler ve hatta kamyon kasalarını ya da traktör römorklarını paylaşan şen şakrak, coşku dolu insanların davul, zurna eşliğinde başlattıkları bir göç... Bir saat içerisinde şehir âdeta sessiz beton yığınlarından ibaret, terkedilmiş eski bir yerleşim alanına dönüşmüştü. Çok az insan kalmıştı ilçede...

Nevruz!

Aynı zamanda bir çiçeğin de adıydı o...

Kardelenler, nergisler ve çiğdemlerle birlikte açan bir kır çiçeğiydi nevruz. İki çeneklilerden, çiçekleri aslanağzına benzeyen, türlü renklerde, taşıdığı glikoz nedeniyle halk tarafından iç söktürücü olarak kaynatılıp içilen bir kır çiçeği.

Belediye tarafından organize edilen şenlik, bir hayli coşku-
luydu. Okullar, halk ve belediyeciler el ele vermişler sonuçta
çok güzel bir kültürel etkinlik ortaya çıkmıştı.

Dağın eteklerinde dev bir ateş yakılmıştı. Güneş, toprak,
hava ve su... Hayatın mana ifade eden bu dört ezeli ortağı,
yine el ele vermişlerdi. Güneş, ıslak toprağa âşıkı. En şefkatli
pırıltılarıyla okşuyordu yeryüzünü. Hafif hafif esen rüzgâr,
buram buram terleyen toprağın nemini buharlaştırıp göklere
doğru çekiyordu.

Sanat okulu, ticaret lisesi ve düz lise öğrencileri coşku-
luydu. Rengârenk yöre kıyafetleri giymiş öğrenci grupları,
göz alıyordu.

Alevleri göğe yükselen dev ateşin etrafında, davullar vu-
rulmuş, zurnalar çalınmış, halaylar çekilmişti. Kaymakam,
ardından da belediye başkanı ve okul müdürleri peş peşe
günün anlam ve önemini anlatan konuşmalar yapmışlardı.

Yer sofraları kurulmuştu etrafa. Ateşten atlayanlar, da-
ğın yamaçlarına çiçek toplamak için dağılanlar, el ele, kol
kola dolaşanlar, oyun oynayan çocuklar, gruplar halinde
buldukları düz alanlarda kaleler kurarak kıran kırana maç
yapan gençler... Onlara tezahürat yapan seyircileri izlemek
bile seyre değerd. Şenlik meydanındaki curcunadan ürken
kuşlar, katarlanmıştı semada. Onlar da merasime ayak uy-
durmuşlardı ister istemez. Büyüleyici güzellikleriyle kanat
cırpıyorlardı gökyüzünde.

Yeryüzündeki insanlarla gökyüzünde uçuşan kuşların
ortak gösterileri vardı bugün. İşte bu karmaşa ve şenlikle be-
raber sessiz sedasız bir hikâye de başlıyordu aynı zamanda...

* * *

Erdem lise son sınıftaydı o yıl...

Kısa siyah saçları kıvrır kıvrırdı. Ela derin gözleri ve kaynaşan bakışlarıyla etkileyici bir delikanlıydı. Lise son sınıfa, anlam veremediği bir hüznün eşliğinde başlamıştı. Hemen tüm zamanını sınava hazırlanmakla geçiriyordu. Boş kalan vakitlerini ise, amcası ve babasının ortaklaşa çalıştırdıkları bakkal dükkânında onlara yardım ederek değerlendiriyordu.

Sorumluluğunun bilincinde bir delikanlıydı. Kendisinden üç yaş küçük kardeşi Selman ve amcasının onunla aynı yaştaki kızı Zehra, âdeta gölgesi gibiydiler. Ne zaman başları sıkışsa, ders konusunda yardıma ihtiyaçları olsa, kavga gürültü ortamına girseler, ilk adresleri Erdem olurdu. Erdem daima onları dinler, sorunlarını çözmek için uğraşırdu.

Şenlik, okul başladı başlayalı ilk kez, sosyal bir faaliyete katılması için fırsat olmuştu. İlçede kimseler kalmayınca, o da arkadaşlarına ayak uydurmuş ve onlarla birlikte festival alanının yolunu tutmuştu.

Kalabalığın arasına karışmamıştı nedense... Eğlenenleri seyre dalmıştı. Kardeşi ve amcasının kızı, ateşin kenarındaydılar. Az sonra bu manzaradan bıkmış ve dağın yamaçlarına doğru yürümeye başlamıştı. Yanından hızla geçenler, koşuşanlar, hiç mi hiç dikkatini çekmiyordu. Yer yer kar vardı hâlâ dağın eteklerinde... Topraktan çimenin insanı mest eden yeşili fişkirmişti âdeta. Buhar buhar terleyen toprak, nemini muhafaza ediyordu hâlâ. Sadece çimenlerle sınırlı değildi toprağın uyanışı. Çiğdemler öbek öbek, nergisler renk renk, seyrek de olsalar açmışlardı artık...

Erdem, sarıçiğdemlerden koparmıştı önce. Birkaç dal nergis bulmuştu az ileride. Onun aradığı daha başka bir şeydi aslında. Evet o, günün anlam ve önemini en iyi ifade eden çiçeği arıyordu.

Buruk, dalgın bakışlarıyla süzerek geçiyordu her yeri. Güne adını veren kır çiçeğindeydi onun aklı... Çok nazlı bir çiçekti aradığı. Toplu halde bulunmazdı. Birkaçı aynı yerde olmazdı her nedense. Kıt bulunan, yalnızlığı seven, ender bir çiçekti nevrüz...

Kendisine benzetirdi Erdem onu. Tıpkı nevrüz gibi o da inzivada yaşamayı sever, derin hülyalara dalarak avuturdu kendini...

Geçen yıl da aynı günlerde, şu an bulunduğu dağın yamaçlarında dolaşmıştı. Sadece bir tane nevrüz bulabilmişti o zaman... Koklamış, sevmiş, sonra da eve götürüp odasındaki bir vazoya koyarak günlerce seyretmişti onu... Gün geçtikçe solmuş, kokusu tükenmişti nevrüzün. Sonunda kurutup hatıra defterinin yapraklarının arasına saklamıştı çiçeğin yapraklarını.

Sebebini çözemediği bir tutkuydu onda nevrüz... Karakterini andırıyor, sevdiği renk ve desenleri barındırıyordu yapraklarında... Bunlar yeterli miydi böylesi bir bağlılık için?! Bilinmez...

Bülbül riyakârdı ona göre. Hatıra defterine, nevrüz yaprağını kurutup koyduğu sayfalara yazmıştı bunları.

“Ben sana tutkunum kır çiçeğim... Bülbülün güle dil dök-tüğü gibi değil benim sana gönül verişim... O sevdanın mahremiyetini düşünmedi hiç... Benim sana olan sevdam, sadece kalbimle şu karaladığım sayfalar arasında...”

Bülbül sabırsız... Ben seni ve sana olan hislerimi kalbimin derinliklerine gömüyorum...

Sarı, mor, eflatun renklerin, yalnızlığımın simgesi... Desenlerin, yüreğime kazıdığım duyguların asilliğini taşımakta.

Seni seviyorum yalnızlık çiçeğim...”

* * *

Bundan bir yıl öncesinde beynine kazıdığı bir rüyanın, düşüncesini ve ruhunu kuşatışıydı nevrüz...

İstihare duasını ilk kez annesinden duymuştu. Babası kendisi için dünür gönderdiğinde, annesine istihareye yatmasını söylemişlerdi ve nasıl yatılacağını tarif etmişlerdi. Annesi, beyaz bir lale görmüştü rüyasında. Sevinçle kalkmıştı yatağından o gün ve kendisinden merakla cevap bekleyenlere “Evet” demişti. Lale, uğur çiçeği olmuştu o günden sonra...

Annesinden evlilik hikâyelerini böyle dinlemişti Erdem... Maddi durumları iyi olmasa da mesutlardı onlar. Her yıl evlilik yıldönümlerinde beyaz bir lale getirirdi babası, annesi için... Bu tatlı hikâyenin etkisi altında kalmıştı Erdem.

Kendisinin de böyle özel ve güzel bir hikâyesi olsun istiyordu.

Annesini yalnız yakaladığı bir akşam sormuştu:

“Anne!”

“Efendim.”

“İstihareye nasıl yatılır?”

“Hayırdır?”

“Bilmem... Aklıma takıldı işte. Hani anlatırdın ya; babam sana dünür gönderdiğinde...”

Manidar bakmıştı anne oğluna ve cevaplamıştı sorusunu:

“Abdest alırsın. Yatsı namazını kılar, dua eder yatarsın. Dileğini söylersin. Gördüğün rüyaya göre yorumda bulunursun...”

“Nasıl bir dua bu?”

Annesi tarif etmiş, Erdem tüm detaylarıyla öğrenmişti isti-hare duasını. Annesinden öğrendiklerini harfiyen uygulamıştı o gece. İçli bir dua ile kalbini gönüllerin sahibine açmıştı.

“Yâ Rab! Kiminle evleneceksem, tanımıyor olsam bile onun yüzünü göster. Bu duamı geri çevirme Allah'ım!”

İçten bir duanın ardından yoğun duygularının tesiriyle birkaç damla gözyaşı dökmüş ve uyumuştü öylece.

O gece bir nevruz çiçeği görmüştü rüyasında. İşte bu rüyadan sonra nevruza gönül vermişti. Sabah kalktığında hatıra defterine “Nevruz” başlığını atmıştı sadece. Devamını getirememişti ne kadar istese de...

Mısralarına yansımıştı daha sonraları bu kır çiçeği... Ne zaman kalemi eline alsa, satırlarında ondan dert yanıyordu uzun uzun...

* * *

Dağın yamacında herkesten uzak çiçek toplarken yine o çiçeğin rayihasından esintiler vardı kafasında, buram buram... Elinde nergisler ve çiğdemler tutuyordu ama o azimle nevruz arıyordu kırlarda.

Defterine yazdığı akrostiş şiiri mırıldanıyordu:

*“Ne büyü, ne gizem, nevruz mecazı.
Elif gibi çözedim sırrını...
Vuslat simgesini beynime yazdı
Rüyalara dizemedim aslını...
Uzlet toprağında büyüyecektin.
Zamanla vuslata yürüyecektin...”*

Gözleri parlamıştı birden; çok uzağında değildi. Aradığını bulmuştu sonunda.

İçli, derin bir nefes almıştı onu görünce ve zeytin karası gözleri coşkuyla aynı noktaya kilitlenmişti bir müddet.

İnanılmaz heyecanlıydı adımlarını hızlandırdığında. Soluk soluğa yaklaşmıştı gözlerini ayıramadığı o noktaya. Orada, işte orada, gözlerini alamadığı noktada, bir nevrüz vardı...

Zaman dâhil her şey durmuştu Erdem için. Zorlukla frenlemişti kendini. Diz çöküp sağ elinin parmaklarıyla tutmuştu çiçeğin sapından. İşte o an! O an olmuştu her şey!

Aslında hiç inanmazdı efsanelere. Nevruz şenliğinde başına gelen bu hadise, onu şaşkına uğratmıştı.

O günün akşamında, yerde mi geziyor, gökte mi, kendini bilmez bir haldeydi. Günün yorgunluğundan daha çok, yaşadığı olayın şoku vardı üzerinde. Bedenini, ruhunu, tek mil düşüncelerini allak bullak eden bu olaya zihninde bir anlam verebilmek, bundan böyle ne yapacağını kestirebilmek için erkenden çekilmişti odasına.

O, bir günlük sevdalısıydı aynı zamanda. Eskittiği her günün kayda değer anılarını, zihninin sayfalarından seçip, duygusal bir üslupla dökerdi günlüğüne... Şokunu üzerinden atamadığı bu hadisenin de belleğinde bıraktığı izleri günlüğüne not düşmek için almıştı kalemi eline.

Rüyalar Hayatın Öteki Yüzü

“Nevruz, yalnızlık, ben ve rüyam...” diye başlamıştı yazmaya.

“Nevruz, karakterimi yansıttığını düşündüğüm yalnızlık çiçeğimdi...”

İstiharemin düşüncelerimi şaşırtan sonucuyla allak bullak olan hafızamda yerli yerinden oynayan taşların huzursuzluğu, artırmakta vehimlerimi... Rüyalar hayatın öteki yüzü müydü sahiden? Bazı düşünürlerin de dedikleri gibi rüyalar da hayatı yazarlar mıydı? Üstesinden gelemeyeceğim bir işe giriştiğimi bugün anlıyor gibiyim sanki... Sahi; rüyalar gaiplerden ip uçları veren gizemler miydi?

Nevruz görmüştüm rüyamda... Allah'ım! O rüya! O gönümde ayrı bir yerinin olduğuna inandığım çiçek! Ve bugün karşıma çıkan o kız!

Kırlarda aradığım, nevrüz çiçeğiydi benim... Ya o efsane gibi karşılaşma!...

Tam çiçeğimi buldum deyip tutmuştum sapından. Aynı anda bir el daha uzanıverdi çiçeğime. ‘Ben,’ dedi, ‘onu ben daha önce buldum!’

Üç beş arkadaşı, dolaşıyorlarmış kırdı. Onlar da sınıfça katılmışlar şenliğe. Henüz yeni genç kızlık çağlarını selamlayan o kızın, kırların yalnızlığında bulup koparmak istediğim çiçeği sahiplenmek isteği, ne kadar tuhaf! Rüyama efsun karıştıran o kız?... Düşüncelerimin asla ayrıştırmaya gücünün yetmeyeceğini anladığım çözüm bekleyen sorularla beni baş başa bırakışının boğuntularını yaşamaktayım...

Yalnızlık çiçeğime ortak olmak isteyen o kız; cüretkârca, 'Benim bu çiçek,' deyiverdi.

Aslında, kolayca bulunabilecek bir çiçek olsa, hemen bıraktırdım. Fakat öyle gücüne gitti ki... Ne kadar çok aramıştım ben onu...

Karşımdaki bir kızdı ve onunla fazla tartışamazdım. Onu incitmemek için kibarca, 'Onu önce ben buldum; tam koparacaktım ki sen uzandın çiçeğime,' diyebilirdim sadece...

O ise, 'Seni tanıyorum ben, sen Selman'ın ağabeyisin,' diye karşılık verdi bana. 'Aynı sınıftayız biz Selman'la. Hem biliyor musun, benim adım Nevruz ve bugün benim doğum günüm!'

Rüyamın şifresi çözülmüştü sanki o anda...

Şaşırıp kalmıştım. İstihare, nevrüz çiçeği ve karşıma çıkan bu kız!

'O halde bu çiçek senin hakkın,' diye mırıldandım... Sonra, şimdi söylediğime çok pişman olduğum şeyler söyledim ona. İçimden gelen itirafa mani olamayışımın azabını taşıyor gibiyim hâlâ vicdanımda... Neden yaptım ki sanki bunu? Ona söylediklerimi hatırladıkça adını henüz koyamadığım bir korku sarıyor ruhumu. Çiçeği ona doğru uzatıp, 'Biliyor musun; bu çiçeğin benim dünyamda yeri ayrıdır,' diye başladım söze. 'Bülbül güle nasıl vurgunsa, ben de bu çiçeğe öyle vurgunum. Yine de al senin olsun... Benim geçen yıl yine bu yamaçlardan

kopardığım bir nevruzum daha vardı. Onu defterimin arasına koyup kurutmuş ve onun adına akrostiş bir şiir yazmıştım. Günlüğümün aynı sayfasında durmakta ikisi de... Dilersen sen de bu çiçeği tıpkı benim yaptığım gibi defterinin arasında kurutup sakla...'

Nasil anlatırdım ki o kıza, evleneceğim kişiyi görmek niyetiyle istihareye yattığım gece, rüyamda nevruz gördüğümü? Daha doğrusu bu benim hakkım olabilir miydi?

Anlatacaklarımın onun duygularını incitebilir, düşüncesini bulandırabilirdim. En iyisi susmaktı ama ben yine de bunu tam anlamıyla başarabilmiş sayılmazdım.

Bu gizem beni çok meşgul edecek gibi. Konuşmaya hakkım yok... Bu efsaneyi kalbimim dehlizlerine kilitleyerek yaşamak ve susmak düştü bahtıma... Korkuyorum!

Sahi sevda neydi?

Kalbimde bir ürperti var; adını koysam da onu yenip unutmayı başaramadığım... Ortalık o kadar allak bullak, ahlak o kadar toz duman ki insanların kurlsız davranışları, sevdalara leke düşüren duyarsızlıkları ürkütüyor beni...

Sevmekten korkuyorum kır çiçeğim... Sen dert ortağım oldun benim... Sana dökabiliyorum ancak duygularımı...

Hayallerin de günahı var mı? İnan daha bunu bile bilmiyorum... Ama yine de merak etmekten kendimi alamıyorum ileride yuva kuracağım o meçhul yol arkadaşımı...

Dert ortağım, kır çiçeğim, sana kalbimi açıyorum sır arkadaşım...

Sen rüyalarımı süsleyen bir kır çiçeğisin... Dağların yamaçlarındaki yalnızlığa adanışın sevdirdi seni bana... Belki çok garip bir şey ama inan seni bir başkasının ellerinde görsem, kahrolabilirim...

Sahi; seveda paylaşamamazlık duygusu mu? Bu duygu insanın benliğine işlemiştir kır çiçeğim... Ona duyarsız yaşayanların toprağında solar ahlakın çiçekleri...

Korkuyorum kır çiçeğim... Daha başlamadan korkularını içime eken bir yoğunluğu yaşamakta duygularım...

Hayâ damarları çatlamış, ar perdeleri yırtılmış yaşayışların tutsağı olmuş gönüllerin arasında. Mukaddeslerine saygı göstererek ve sadık kalarak yaşamak isteyenlerin dışlanışını bilemezsin sen...

İlahî buyruklara aldırış etmeyen aykırılıkların davetçisidir tufanlar... Kural dışı yaşayışları gördükçe, ürpertileri artan kalbimin atışları korkutuyor beni...

İnancın ve ahlakın kazandırdığı erdemlere yüreklerini adayan insanların tedirginliklerini andıran bir sızı büyüyor bedenimde ve onu aşamayışımın acılarını yaşıyorum... 'Bütün rakiplerimi yendim, içki hariç... Malubiyeti sadece onda tanıdım,' diye itiraf benzeri bir açıklamada bulunan yabancı bir futbolcunun hislerine benzer duygular içindeyim...

Yanlız anlama kır çiçeğim, benim taşıdığım korku tam olarak bu değil... Hoyrat ellerin dokunup kirletmeye yeltenişlerini boşa çıkartabilen, yaban esintilerin kokusunu çalamadığı, aldatıcı çağrılara karşılık vermemiş, toprağından koparılamamış, bir çiçektir benim hayalimdeki...

Korkuyorum kır çiçeğim... Kılı kırk yarararak seni hayal ederken, günahtan ve sevmekten korkuyorum...

Erdem”

* * *

Nevruz, uykusuz bir geceye yelken açmıştı o akşam. Annesi yatmadan önce dikkatle incelemişti Nevruz'u.